

ogsaa været større og indbragt os flere Penge, end vi med Rette kunde vente, navnlig naar man tager i Betragtning, at vor Eksport jo overvejende bestaar af Luksusvarer. Danmark har kunnet sælge sine Landbrugsprodukter til Priser, der for manges Vedkommende ligger betydeligt over, hvad man med Rette kunde vente. Eksporten er altsaa gaaet normalt, vi har faaet vore Varer afsat. Vi kan derfor ikke vente os nogen Bedring i vor Hovedeksport, og det alene burde være tilstrækkeligt til at vise Regeringen paa afgørende Maade, at det ikke kan gaa an fortsat at lade Tingene gaa den skæbnsvangre Gang som hidtil. Kun paa eet Punkt kan der være Tale om, at vi kan bedre vor Handelsbalance, nemlig ved at indskrænke vor Import. Selvfølgelig kan den Overenskomst, som vi nu om kort Tid skal vedtage, bidrage noget til, at vi kan forøge vor Eksport, og at vi kan faa visse Varer billigere end hidtil. Men enhver ved, at det kan ikke være afgørende for Danmarks økonomiske Forhold, det kan bidrage noget til at bedre disse Forhold, men det afgørende ligger paa et helt andet Omraade, og det ved Regeringen ogsaa lige saa godt som nogen. Det danske Samfund burde i Dag have været velstillet; dets Chancer efter Krigen var saadanne, og vor Eksport laa saaledes, at Danmark i Dag burde have været et velstillet Land, i alt Fald ganske anderledes velstillet, end det nu er i sit Forhold til Udlandet. Den danske Krone er nu stærkt paa Vej til at blive en 50 Øre, og jeg garanterer den høje Regering for, at det uvægerligt vil føre til, at mange vil sige: Hvorfor skal vi dog spare og spare, naar Resultatet blot bliver, at de Kroner, vi sparer, ikke er andet end 50 Ører den Dag, vi skal bruge dem?

Formanden: Jeg maa erindre det ærede Medlem om, at det er Handelsoverenskomsten med Rusland, der foreligger til Behandling. Jeg synes, at Tilknytningen dertil er noget svag paa adskillige Punkter i det ærede Medlems Foredrag.

Hauge: Jeg kan berolige den højtærede Formand med, at jeg straks er færdig. Jeg har kun villet gøre disse Bemærkninger, fordi de paa det nøjeste staar i Forbindelse med den Traktat, som Rigsdagen her er i Færd med at behandle og skal vedtage; gjorde de ikke det, vilde jeg aldrig have fremsat dem. — De danske Sparere kan med god Ret henvise til, hvorledes andre Landes Valuta er gaaet ned til saa at sige Nul, og mange her frygter for, at det ogsaa hos

os fortsat skal gaa den gale Vej. Hvis man vil have, at det danske Folk skal være sparsommeligt og spare i Tillid til, at dets Styrere ordner Tingene saaledes, at det, de sparer, ogsaa bevares, kan en Fortsættelse af den økonomiske Politik, der har været ført i de sidste 2—3 Aar, ikke finde Sted. Derfor spørger jeg den højtærede Stats- og Finansminister, om han har i Sinde at stille Forslag her paa Rigsdagen om Foranstaltninger til vor Handelsbalances Bedring udover dem, der kan siges at blive truffet ved Gennemførelsen af denne Handelstraktat med Rusland. Socialdemokratiet har i Dag stillet et Forslag vedrørende dette Forhold, men mit Parti har ment, at jeg skulde benytte denne Lejlighed, der her var givet, til allerede nu at spørge den højtærede Regering, om det er dens Agt fortsat at lade Tingene gaa som hidtil og udvikle sig videre uden Statens Indgriben, uagtet enhver kan se, at det da før eller senere maa ende galt for Danmark.

Blang: Det er to Gange faldet i den nu siddende Rigsdags Lod at blive indkaldt til overordentlig Samling for at træffe Afgørelse i Spørgsmaal, der ligger udenfor det almindelige Lovgivningsarbejde. Første Gang var i September i Fjor, da vi telegrafisk blev sammenkaldt for at stadfæste Regeringens Forslag til en Ordning af Landmandsbanken, og nu er vi sammenkaldt for at ratificere Regeringens Pagt med Sovjetrusland. Første Gang var det nødvendigt for Rigsdagsmændene at afgive deres Stemmer i Partigrupper. I Virkeligheden stemte vi blindt i Tillid til vore Førere af den simple Grund, at den almindelige Rigsdagsmand ikke sad inde med fornøden Oplysning til at kunne danne sig et selvstændigt Skøn over, hvorledes Landet laa — der var heller ikke tilstrækkelig Tid til, at de enkelte Medlemmer kunde samle sig saadanne Oplysninger. Resultatet af en slig Lovgivning viste sig ogsaa hurtigt derigennem, at Rigsdagen allerede 5 Maaneder efter stod overfor Konsekvenserne af denne Afstemning og i Virkeligheden ret skæbnsvangre Konsekvenser. I en Sag af den Beskaffenhed som den, der i Dag ligger paa Tingets Bord, finder jeg, at det maa være hver Rigsdagsmands baade uomtvistelige Ret og uafviselige Pligt selv at danne sig et Skøn over, hvorledes denne Sag bør gribes an, og afgive sin Stemme efter sit Hjertes dybeste Overbevisning om, hvad der tjener til Fædrelandets Gavn eller ikke. Det er jo Parlamentarismens forfærdelige Skavank, at disse uafledelige